

विद्ययातमोविरोधिन्या त्रियुगं त्रीणि स्थूलसूक्ष्मकारणशरीराण्युज्यन्ते रज्जूरगवत्संबन्धन्ते यस्मिन् अधिष्ठानभूते तं त्रियुगं अज्ञानकल्पितस्यावस्थात्रयस्य विद्यया बाधे सति निरुपाधिप्रत्यगात्मरूपं ज्ञायत इत्यर्थः कर्तारं विश्वस्य निमित्तकारणं अकृतं कर्मभिरसाध्यं नित्यसिद्धत्वात् भूतानां विद्यदादीनां प्रभवोऽत्यन्तस्थानं अप्यथो लयस्थानं ॥ ३ ॥ भक्तिः आराध्यत्वेन ज्ञानं तच्च कोटशं किं भेदेन राजवत्तटस्थतया भगवान् ध्येय उत प्रत्यगात्मत्वेनेति भावः ॥ ४ ॥ मायां पुत्रकलत्राद्याकारेण परिणताम विद्यां न सेवे दृथा धर्मं भगवदर्पणं विनान चरामि शुद्धभावं मनसः कामक्रोधादिरहित्येनैर्मल्यंगतः प्राप्तः भक्त्या ध्यानेन शास्त्रात् तत्त्वमसीत्यागमात् जनार्दनं जगल्लयाधिष्ठानं ज्ञानमात्रव्यवहितं ब्रह्म नास्मि संसारी ब्रह्मैवास्मीति तत्त्वालोचनात्मकेन ज्ञानेनैव प्राप्यते नायं संपूर्णरज्जुरेवेयमिति वत् ननु कीदृशं गन्ध्यायेन भावनादित्यर्थः ॥ ५ ॥ ६ ॥

विद्यया तात जानामि त्रियुगं मधुसूदनं ॥ कर्तारमकृतं देवं भूतानां प्रभवाप्ययं ॥ ३ ॥ धृतराष्ट्र उवाच गावल्गणेऽत्र का भक्तिर्यति नित्या जनार्दने ॥ यथा त्वमभिजानासि त्रियुगं मधुसूदनं ॥ ४ ॥ संजय उवाच मायां न सेवे भद्रं तेन दृथा धर्ममाचरे ॥ शुद्धभावं गतो भक्त्या शास्त्राद् द्वेष्टि जनार्दनं ॥ ५ ॥ धृतराष्ट्र उवाच दुर्योधन त्वहो केशं प्रपद्यस्व जनार्दनं ॥ आसोनः संजयस्तात शरणं गच्छ केशवं ॥ ६ ॥ दुर्योधन उवाच भगवान् देवकीपुत्रो लोकांश्चेन्निह निष्यति ॥ प्रवदन्नर्जुने सख्यं नाहं गच्छेऽद्य केशवं ॥ ७ ॥ धृतराष्ट्र उवाच अवाग्मां धारिपुत्रस्ते गच्छत्येष सुदुर्मतिः ॥ ईर्षुर्दुरात्मा मानी च श्रेयसां वचनातिगः ॥ ८ ॥ गांधार्युवाच ऐश्वर्यं कामदुष्टात्मन् दृष्ट्वा नां शासनातिगः ॥ ऐश्वर्यं जीविते हित्वा पितरं मां च बालिशः ॥ ९ ॥ वर्धयन्दुर्दृढां प्रीतिं मां च शोकेन वर्धयन् ॥ निहतो भीमसेनेन स्मर्तां सिवचनं पितुः ॥ १० ॥ व्यास उवाच प्रियो सिराजन् कृष्णस्य धृतराष्ट्रनिबोध मे ॥ यस्य ते संजयो दूतो यस्त्वांश्च श्रेयसि योक्ष्यते ॥ ११ ॥ जानात्येष हृषीकेशं पुराणं यच्च वै परं ॥ शुश्रूषमाणमैकाग्र्यं मोक्ष्यते महतो भयात् ॥ १२ ॥ वैचित्रवीर्यपुरुषाः क्रोधहर्षसमावृताः ॥ सिता बहुविधैः पाशैर्येन तुष्टाः स्वकैर्धनैः ॥ १३ ॥ यमस्य वशमायां तिकाममूढाः पुनः पुनः ॥ अंधनेत्रायैवांधानीयमानाः स्वकर्मभिः ॥ १४ ॥ एष एकायनः पंथायेन यांति मनीषिणः ॥ तं दृष्ट्वा मृत्युमत्येति महांस्तत्र न सज्जति ॥ १५ ॥ धृतराष्ट्र उवाच अंगसंजय मेशं संपथानमकुतो भयं ॥ येन गत्वा हृषीकेशं प्राप्नुयां सिद्धिमुत्तमां ॥ १६ ॥

अर्जुने विशुद्धे कामक्रोधादिमलशून्ये सख्यं वदन् भगवानस्ति अद्य कामाद्याक्रान्तदशायां नाहं गच्छेन प्राप्नुयां आसुरोभावो न मया त्यक्तुं शक्योऽतो न मे त्वामिसंभावना पीत्यर्थः ॥ ७ ॥ अवाक् अधो नरकमित्यर्थः श्रेयसां साधूनां वचनातिगः उपदेशावमानी ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ ऐकाग्र्यं शुश्रूषमाणं सेवमानं त्वां मोक्ष्यते मोक्षयिष्यति ॥ १२ ॥ सिताः बद्धाः पाशैः कामादिभिः ॥ १३ ॥ अंधो नेत्रायेषां ते अंधनेत्राः ॥ १४ ॥ एषः ज्ञानमार्गः एकायनः एकस्य ब्रह्मणः प्रापकः तं दृष्ट्वा तं मार्गं ज्ञात्वा मृत्युं संसारं अत्येति अतिक्रम्य गच्छति अभ्येतीति पाठे आत्मत्वेन मृत्युरप्येनं प्रविशतीत्यर्थः तथा च श्रुतिः तस्य हन देवाश्च नाभूत्या ईशत आत्मा हेषां स भवतीति देवाश्च न देवा अपि तत्र संसारे महान्न सज्जति सको न भवति ॥ १५ ॥ सिद्धिं मोक्षं ॥ १६ ॥